

El 'requisit'

EN UNA LEGISLATURA, TANT AL PAÍS VALENCIÀ COM A LES ILLES BALEARS, ON SEMBLA QUE LES DIFERÈNCIES POLÍTIQUES DE FONS ENTRE GOVERN I OPOSICIÓ SÓN MIINSES, EL TEMA LINGÜÍSTIC CENTRA EL DEBAT

El Consell sorgit de les eleccions de 2015 al País Valencià i la major part dels *ajuntaments del canvi* estan dedicats, segons ens contenen els seus responsables cada vegada que poden, essencialment a tasques de “desenrunament”. Entre l’impacte de la crisi econòmica i les conseqüències de la gestió anterior del Partit Popular gran part de la seua activitat consisteix a desembolicar la troca que ens ha tocat pair com a llegat dels anys de vi i roses. Una cosa semblant passa a les illes Balears. De manera que, i a diferència de la situació política a Catalunya, on tenim diferències polítiques molt evidents entre els diferents actors que hi participen, i debats a tota tesa sobre qüestions de fons, ni que siguem quasi sempre al voltant de la independència, l’oposició política i mediàtica a València ha de canalitzar la seua indignació respecte a temes clarament menors com la construcció d’un carril bici pels carrers més cèntrics de la ciutat. Resulta entenedor de fins a quin punt el debat d’idees sobre la gestió dels nous governs és magre en contingut ideològic el fet que, a més, el carril bici en qüestió ja fóra projectat pel PP.

Tanmateix, hi ha alguns, pocs, elements que sí que estan atiant debats de fons molt més interessants. En general, tots els assumptes relacionats amb la llengua estan generant conflictes: des de la retolació en català dels senyals de trànsit a València (Delegació de Govern va forçar que s’hi afegira el castellà) al canvi de nom oficial de la ciutat (a partir d’ara, amb accent; i amb accent obert), passant per temes absolutament clau com el model d’ensenyament plurilingüe a les escoles públiques i concertades i el recent anunci, pactat amb la majoria dels sindicats de la funció pública valenciana, respecte a l’exigència del requisit lingüístic per poder aspirar a esde-

venir treballador al sector públic valencià (amb algunes excepcions, però, per a les administracions a territoris valencians de parla castellana i també respecte a la temporalització en la imposició dels requisits en àmbits com el sanitari). La mesura suposa un canvi significatiu quant a la situació al País Valencià des de 1983, on el coneixement de la nostra llengua s’havia considerat mèrit i no pas requisit. D’altra banda, aquest canvi s’inscriu en una tendència clara: comunitats autònomes com ara Galícia (governada pel Partit Popular), Catalunya i les illes Balears ja apliquen la mesura; i a Navarra i País Basc està en aquests moments en estudi. Sembla, doncs, que hi ha una tendència clara en els territoris amb llengua pròpia en aquesta direcció.

Imposar el requisit lingüístic suposa un missatge clar en defensa de la llen-

gua, i també es pot suposar que beneficiarà la competència lingüística dels treballadors públics valencians (encara que vora un 70% d’entre ells, percentatge encara més alt entre els més joves, ja disposen d’un títol C1). Comporta, però, també alguns problemes. Per exemple, és una barrera d’entrada evident per a persones d’altres territoris i països. Encara que normalment l’ocupació pública autonòmica no genera excessiu interès en gent de fora, és una pèrdua no poder comptar amb aquells que entre ells són vàlids i interessats. Amb un altre sistema d’accés, on hi haguera un període de pràctiques o proves després d’una primera selecció (equivalent a un MIR) i una posterior selecció definitiva on ja sí que s’exigira el requisit, aquest desavantatge quedaria molt pal·liat: hi hauria requisit igualment, es garantiria la competència lingüística de tots els empleats públics i, a més, podríem comptar sense problemes amb tot el talent que vinguerà de fora i estiguera disposat a aprendre la llengua.

En el fons, el debat sobre el *requisit*, ateses les competències de les persones que avui dia es presenten a les oposicions i als concursos, és ja una discussió, a efectes interns reals a l’Administració, molt més sobre barreres d’entrada que sobre la defensa i potenciació de la utilització de la llengua pròpia de manera habitual, adient i solvent. Per garantir aquest darrer objectiu, a més de tenir empleats capacitats, calen altres mesures d’incentiu i de disseny estratègic. Les passes en aquesta direcció han estat, de moment, molt més prudents. Potser, simplement, perquè costen més diners. I, al remat, quasi tot en matèria d’autonomia, com ja és sabut, acaba al mateix punt: sense diners, tampoc no n’hi ha.

ANDRÉS
BOIX PALOP
@Andres_Boix